

Nositelé Řádu stříbrného vlka

Řád stříbrného vlka je nejvyšším českým skautským oceněním pro muže, které je udělováno za mimořádný celoživotní přínos skautingu s celostátním dopadem, zásluhy o rozvoj a šíření skautských myšlenek a dlouholetou službu ve skautském hnutí. Má maximálně 12 žijících nositelů.

Evžen Řezáč - Jestřáb z Kyjova

Řád stříbrného vlka byl bratru Řezáčovi - Jestřábovi udělen 24. 6. 2020 v Kyjově.

Bratr MUDr. Evžen Řezáč – Jestřáb se narodil v roce 1933 v Brně. S rodiči žil ve Střelicích u Brna. Studentská léta prožil v Brně, nejprve na gymnáziu a pak na lékařské fakultě Masarykovy univerzity, kde vystudoval obor pediatrie. Po vysoké škole se jeho novým domovem stal Kyjov.

Členem skautské organizace se stal r. 1945 a skautské myšlenky je tak věrný už 75 let. Ve Střelicích byl nejprve rádcem družiny. Po obnovení činnosti v roce 1968 byl vůdcem chlapeckého oddílu v Kyjově a členem okresní rady, ve které aktivně působil. Patří i k jeho zásluhám, že si ještě v roce 1970 celá řada činovníků složila vůdcovskou zkoušku, bylo to v roce, kdy skautské myšlenky začaly být opět mocným nepohodlné. Toho se bratr Jestřáb nezalekl a skautskou myšlenku podporoval a aktivity vyvíjel i v nelehké době totality, kdy byl Junák zakázán.

V roce 1989 se naplno zapojil do obnovování skautského hnutí nejen v Kyjově a na Kyjovsku, ale v celém okrese a také tehdejší skautské oblasti TGM. Zastával různé funkce a více jak 5 let de facto vedl okresní radu Junáka, i když nebyl předsedou. V okresní radě vykonával spoustu práce (organizační zpravodaj, tajemník) a věnoval se také výchově a vzdělávání. Podílel se na rozjezdu čekatelských a vůdcovských kurzů a byl „hybatelem“ dění v okrese. V rámci skautské oblasti T. G. Masaryka působil řadu let jako výchovný zpravodaj pro lesní školy. Podílel se na celé řadě výchovných akcí a velmi aktivně působil ve vzdělávání. Po skončení skautských oblastí se nakrátko stal i výchovným zpravodajem KRJ Jihomoravského kraje TGM.

Bratr Jestřáb má největší zásluhy na obnově skautingu v Kyjově a na Kyjovsku, a to jak [v roce 1968](#) [↗](#), tak po roce 1989. Bez jeho přispění by nyní skauting v Kyjově pravděpodobně nebyl. V roce 1990 po obnovení skautingu byl vedoucím prvního

skautského tábora. Ve středisku vykonával a vykonává spoustu mravenčí mnohdy neviditelné, ale potřebné práce. Vykonával funkci organizačního zpravodaje, působil jako tiskový zpravodaj nebo pokladník. Byl nápomocnou rukou také v ostatních střediscích okresu, podílel se aktivně na zakládání nových družin i středisek, například střediska Vracov.

Bratr Jestřáb přednášel a dodnes přednáší na rádcovských, čekatelských, vůdcovských a jiných lesních kurzech, lesních školách. Pořádal, přednášel a garantoval zdravotnické kurzy po celé Moravě. Spolupracoval také v odboru zdravotního zpravodaje Ústřední rady Junáka, byl instruktorem Valašské lesní školy, předsedou a dodnes členem zkušební komise pro vůdcovské a čekatelské zkoušky. Je spoluzakladatelem Čekatelského a Vůdcovského lesního kurzu Velká Morava, kde 10 let působil jako stálý instruktor a již 22 let působí jako lektor. Jestřáb patří k těm, kteří pomáhají dotvářet ducha lesních kurzů. Nejsou to jen jeho přednášky o zdravotvědě nebo myšlenkových základech, ale i jeho neformální působení v rámci kurzů vždy s důrazem na skautskou myšlenku, jeho vyhledávané poutavé vyprávění o historii skautingu úzce spojené s jeho skautským životem. V neposlední řadě také schopnost úspěšně komunikovat a oslovovat o generace mladší instruktory a účastníky, být jím vzorem a příkladem.

Kombinace všech výše uvedených aktivit, ochotné a nadšené spolupráce, trvalého zájmu o osud Junáka, ale i jeho členů, lidského přístupu, vysokého morálního kreditu a dobrých skutků, z bratra Jestřába dělá výraznou a nepřehlédnutelnou osobnost, která si nejvyšší skautské ocenění zcela jistě zaslouží.

Libor Kvapil - Sir z Olomouce

Řád stříbrného vlka byl bratru Kvapilovi - Sirovi udělen 22. 6. 2020 v Olomouci. Br. MUDr.

Libor Kvapil – Sir je žijící legendou olomouckého skautingu, která v současnosti propojuje různé generace skautského hnutí na celém Olomoucku. Skautem se stal již krátce po skončení druhé světové války v roce 1945, kdy byl nejprve vlčetem, poté do roku 1950 členem oddílu skautů. Krátce před rozpuštěním Junáka přešel do 1. oddílu, s jehož členy se posléze neoficiálně scházeli i po zákazu. Šlo o jedinou tehdy ilegálně fungující skautskou družinu v Olomouci.

Opět aktivní byl v letech 1968-1970, věnoval se vzdělávání rádců. Chystal pro ně vzorový program, který by mohli využít na svých schůzkách. V roce 1970 přišel poprvé do

kontaktu s Jesenickou lesní školou (JeLŠ), kdy po zákazu jejího konání v roce 1970 se zúčastnil jako jediný frekventant jejího náhradního programu - týdenní akce na Valšově s jejím vůdcem a dvěma instruktory, kde společně chystali metodické materiály pro příští obnovu. Ani po třetím zákazu Junáka nezůstal sedět s rukama v klíně.

V sedmdesátých a osmdesátých letech se kolem něj a kolem dnešního rádce Hanácké družiny Svojsíkova oddílu Zdeňka Šobra - Fila vytvořila skupina oldskautů (včetně Ladislava Ruska - Šamana), která se pravidelně scházela, často právě u Libora Kvapila na chalupě. Promýšleli společně filozofické skautské základy a pojetí skautingu coby životního stylu. Na Sirově chalupě byly rovněž tajně složeny dva skautské sliby, které se v roce 1986 staly předmětem vyšetřování Státní bezpečnosti.

Vzápětí po poslední obnově Junáka v roce 1989 začal bratr Sir rozjíždět skautský zdravotnický kurz, který pak probíhal každý rok až do roku 2007. Po celá poslední tři desetiletí rovněž působil jako člen či předseda zkušebních komisí vůdcovských zkoušek. Bratr Kvapil - Sir je příkladem skauta, kteří se úspěšně snaží živě komunikovat s mladými lidmi nejen v rámci střediska, ale celého města a regionu. Snaží se je chápat, snaží se promýšlet, co je a co není nezbytnou podstatou skautingu. A je mladými lidmi vnímán jako člověk, kdo žijte to, o čem mluví, a přitom je jim blízko. Znají a uznávají jej všechny generace.

Podobné místo má na vzdělávacích akcích Jesenické lesní školy, k jejímž absolventům z roku 1991 (resp. 1970) patří. Již od onoho roku 1991 pak patří také k jejím stálým instruktorům - těm, kteří pomáhají dotvářet ducha lesní školy. Nejsou to pouze jeho přednášky o zdravotvědě a myšlenkových základech, ale především jeho neformální působení při debatách a rozpravách, při individuálních pohovorech, které dává budoucím a začínajícím skautským vůdkyním a vůdcům mnohdy poprvé zažít hluboké přemýšlení o skautingu, jako o zvláštním způsobu života, který není vázán jen na přímou skautskou činnost, ale jednání i v nejobyčejnějších lidských situacích.

Bratr Sir je příkladem skauta i v civilním životě. Několikrát byl vyznamenán rektorem Univerzity Palackého za svou pedagogickou činnost na univerzitě. Především ale v roce 2007, kdy už mohl být deset let v důchodu, vybudoval v Olomouci v rámci tamní Charity první ordinaci pro bezdomovce v ČR a dalších dvanáct let v ní téměř bez nároku na odměnu sloužil. Nositelem Řádu stříbrného vlka se stává člověk, který svým příkladem i konkrétními činy dokáže inspirovat a oslovuje i současnou generaci skautů a skautek.

Zdeněk Navrátil - Fetišek z Ivančic

Zdeněk Navrátil - Fetišek se narodil v Ivančicích v roce 1932. Už na gymnáziu měl problémy kvůli své víře a skautingu, kterému se začal věnovat po skončení války v roce 1945. Při čistkách ke konci 50. let ho jako politicky nespolehlivého vyhodili ze zaměstnání a jako inženýra poslali na pomocné práce. To už se oženil a měl dva syny.

V letech 1968 - 70 se podílel na znovuoobnovení skautingu, 21. srpen 1968 prožil na skautském táboře. V rámci okresu ještě pomohl zorganizovat vůdcovské zkoušky a přispěl tak k zajištění další generace skautských činovníků. Následky špatného kádrového posudku rodiny nesly i jeho synové.

Po roce 1989 se opět podílel na znovuoobnovení skautingu v Ivančicích.

Jiří Čejka - Péguy - z Roudnice nad Labem

Bratr Jiří Čejka se narodil v roce 1929 v Roudnici nad Labem. Po maturitě na roudnickém gymnáziu začal studovat na Vysoké škole chemicko-technologické v Praze.

Již v roce 1948 se spolu se svými vrstevníky rozhodl upozorňovat veřejnost na skutečnou podstatu komunistického režimu, skupina psala a distribuovala letáky namířené proti režimu. V roce 1950 však byla část skupiny zatčena a okresní soud v lednu 1951 poslal Čejku na osm měsíců do hnědouhelného dolu Koh-i-noor u Mariánských Radčic na Mostecku.

Po odpykání trestu a po návratu do civilního života nejprve pracoval jako pomocný dělník a po skončení vojenské prezenční služby se věnoval práci v chemickém průmyslu. V roce 1961 se mu podařilo dálkově absolvovat VŠCHT. V roce 1972 začal pracovat v Národním muzeu, v roce 1991 se stal ředitelem Přírodovědeckého muzea NM, kde působil až do odchodu do důchodu v roce 2001.

Bratr Péguy se celý život hrdě hlásil ke skautskému hnutí, po obnovení skautingu v listopadu 1989 působil do roku 1993 jako tiskový mluvčí organizace a byl také členem Ústřední rady Junáka. Je rovněž členem Skautského oddílu Velena Fanderlíka, jenž sdružuje bývalé politické vězně a osoby komunisty perzekvované.

Jiří Lukšíček - Rys z Prahy

Řád stříbrného vlka byl bratru Lukšičkovi - Rysovi udělen v roce 2014 v Praze.

Bratr Rys se narodil v roce 1933 v Praze. V roce 1945 se přihlásil do Junáka a působil ve 100. a později 145. oddíle.

Po roce 1949, kdy začala postupná likvidace Junáka, se Jiří Lukšiček – Rys zapojil do odbojové skautské skupiny, která svou ilegální činnost zaměřovala především na distribuci protirežimních letáků a drobné záškodnické akce. Její členové vlastnili i zbraně, které měly sloužit spíše jako psychická podpora a trofej. V březnu 1953 byl Jiří Lukšiček poprvé zadržen a dva měsíce vězněn, měl totiž štěstí, že vyšetřovatelé nepřišli na zbraně. V letech 1953 - 54 vykonával základní vojenskou službu u 61. útvaru PTP poblíž Rumburka. Přímou na vojně byl opět zadržen, vyšetřovatelé již přišli na zbraně a spojili aktivity odbojové skupiny s dalšími fiktivními případy. Záhy byl Rys odsouzen k 6 letům vězení a pracovní nasazen v táborech Nikolaj, posléze Rovnost, kde se mimo jiné stýkal s jinými skauty. V roce 1960 po propuštění na svobodu začal pracovat jako dělník v ČKD, po nějakém čase vystudoval průmyslovou školu a v ČKD začal vyučovat.

Roku 1968 znovu založil 233. oddíl při 34. skautském středisku Ostříž. Pokoušel se jej vést i po opětovném zákazu Junáka na začátku roku 1970. Toho roku mu ale byla zakázána práce s mládeží.

Po listopadu 1989 středisko obnovil a stal se i velmi aktivním činovníkem v rámci znovuzrozené organizace. Působil mj. jako člen Rozhodčí a smírčí rady. Dodnes navštěvuje nejrůznější besedy a aktivně se zúčastňuje skautského života.

Ladislav Bartůněk - Balda ze Skutče

Řád stříbrného vlka byl bratru Bartůňkovi - Baldovi udělen 27. 8. 2017 ve Skutči.

Bratr Ladislav Bartůněk – Balda tento řád získal za svůj celoživotní přístup ke skautskému a civilnímu životu. V 50. letech byl komunistickým režimem vězněn jako nepřítel státu v uranových dolech na Jáchymovsku za protistátní činnost a za pokus o přechod státní hranice, poté, co byl Státním soudem ve Skutči ve vykonstruovaném procesu spolu s dalšími občany odsouzen na 6 let tvrdého žaláře. Také se jako vězeň podílel na výstavbě částí města Příbrami. Jelikož byl Junák v době komunistického útlaku zakázán, nemohl se naplno zapojit do skautské činnosti.

V roce 1968 a následně v roce 1989 se bratr Balda obrovskou měrou zasadil o znovuoživení Junáka na Skutečsku a také v celém okrese Chrudim. Na závěr předávání bratr Merkur nádherně vystihl Baldův přínos pro skautské hnutí: *“Kdyby nebylo lidí jako je Balda, Junák, by dnes neexistoval.”*

Ladislav Šrom - Havran z Lesnice

Řád stříbrného vlka byl bratru Šromovi - Havranovi udělen 21. 8. 2018 na Jesenické lesní škole.

V roce 1968 bratr Ladislav Šrom – Havran obnovil středisko Blesk Lesnice, což znovu zopakoval po dvacetiletém komunistickém zákazu skautingu v roce 1990. Déle než čtvrtstoletí vedl oddíl vlčat. V Lesnici byl v uplynulém desetiletí rovněž hlavním iniciátorem a hybatelem při budování skautského domu.

Mimo středisko dlouhodobě působí jako instruktor Jesenické lesní školy, kterou stihl absolvovat v roce 1968 a po roce 1990 se spolupodílel na jejím znovuoživení.

Jiří Zajíc – Edy z Prahy

Narodil se v roce 1951, skautem se stal při krátké obnově organizace v letech 1968-1970, záhy začal pracovat jako zástupce vůdce skautského oddílu. Po nástupu normalizace oddíl ukrývá pod odbor turistiky TJ Sokol Praha Krč, kde pokračuje výchova ke skautským hodnotám. Za dvě desetítky let (1970 – 1989) prošlo jeho krčskými oddíly mnoho set dětí a mladých lidí, mezi něž patří řada pozdějších předních osobností z oblasti státní, duchovní či sociální služby, politiky, diplomacie, medicíny či psychologie.

Hned v roce 1989 se bratr Edy přihlásil k obnovujícímu se Junáku, z krčských turistických oddílů vzniklo záhy a dodnes nejpočetnější skautské středisko - 7. středisko Blaník.

Vedle práce ve středisku Edy nabídl své síly obnovující se organizaci na ústřední úrovni. Postupně byl: členem Ústřední rady – zpravodajem pro duchovní výchovu (1990 - 2001) m místostarostou pro média a komunikaci s veřejností (1992 - 1995),

členem metodické skupiny pro nový skautský program a od roku 2008 vede odbor duchovní výchovy.

V období obnovování skautingu se musel Junák vypořádat se svým přístupem k prvnímu skautskému principu – Povinnosti k Bohu, kdy se projevil rozpor mezi tradičním českým pojetím a světovým důrazem na duchovní rozměr. Bratr Edy byl hlavním hledačem cest a především klíčovým autorem myšlenky a současné formulace prvního principu skautingu a současného znění skautské slibu, rezonujícího s myšlenkou Václava Havla, kdy tuto pozitivní a přesahující hodnotu formuloval do Nejvyšší Pravdy a Lásky. Pro přijetí takového znění slibu a Stanov dokázal bratr Edy ve velmi obtížné situaci na Valném sněmu v Lucerně získat podporu všech ideových skupin českých skautů a následně přispěl také k přijetí naší organizace do WOSM.

Je třeba také připomenout a poukázat na velký záběr jeho dalších aktivit a koncepční práce ve prospěch organizace. Bratr Edy byl spoluvůrcem prvních koncepcí komunikace organizace vůči veřejnosti, jedním z iniciátorů obnovy skautského programu, podílel se autorsky i organizačně na tvorbě nového skautského programu a v této práci neustává ani v současnosti, stál u obnovy systému vzdělávání činovnic a činovníků, byl jedním ze zakladatelů ILŠ a VLK Gemini, kde spoluvytvářel koncepci instruktorského vzdělávání, na níž dnes staví všechny aktivně působící instruktorské školy.

Bratr Edy zároveň působil a působí jako instruktor, přednášející a osobnost na vzdělávacích akcích Junáka – českého skauta, v poslední době nejvíce právě na Gemini a na lesní škole Protos. V mimoskautských kruzích bývá bratr Jiří řazen mezi přední křesťanské intelektuály, publicisty, pedagogy.

V letech 1982–1990 byl hlavním redaktorem ilegálního "československého týmu pro křesťanskou výchovu" – společně například s pozdějším arcibiskupem a kardinálem Miloslavem Vlkem, Josefem Kopeckým či knězem Alešem Opatrným, po roce 1989 se věnoval problematice médií, neboť dobře chápal, že pro obnovující se demokratickou společnost je zásadní hodnotou pravda. Spolupracoval s Radou pro rozhlasové a televizní vysílání, osm let byl členem Rady české televize, v letech 1993 až 1997 byl jejím místopředsedou. Založil a vedl Redakci náboženského života v Českém rozhlase, a dvanáct let zde působil jako redaktor.

Byl významným podporovatelem spolupráce mezi výchovnými organizacemi mládeže, z pověření Junáka byl jedním z iniciátorů vzniku České rady dětí a mládeže, a po jejím ustavení byl 4 roky ředitelem Kanceláře ČRD, působil v Národním institutu dětí a mládeže MŠMT a později se v této instituci podílel na obnovení oddělení neformálního vzdělávání pracovníků s dětmi a mládeží v NNO a školských zařízeních.

Je autorem celkem 16 publikací, např. spoluautorem knižních rozhovorů s Erazimem Kohákem a kardinálem Vlčkem a rozsáhlé řady odborných i publicistických textů v oblasti pedagogiky, etiky, role médií ve společnosti a dalších.

Bratr Jiří Zajíc – Edy patří k nemnoha osobnostem, které svou činovníckou službu na celonárodní úrovni konají nepřetržitě po celou od obnovy organizace dodnes. Jeho profesní dráha a veřejné působení tvoří jediný celek s jeho skautskou službou – jež v souhrnu lze charakterizovat jako přes pět desetiletí trvající zápas o výchovu člověka k opravdovým lidským hodnotám, neutuchající naději vkládanou do člověka, zejména mladých lidí, do úsilí o žití a hledání Pravdy.

Tomáš Řehák - Špalek z Prahy

Bratr Tomáš Řehák - Špalek se narodil v roce 1964 a je z již třetí generace českých skautů a předních osobností Junáka z rodu Řeháků.

Jeho dědečkem byl Bohuslav Sláva Řehák, blízký spolupracovník A. B. Svojsíka a jeho nástupce ve funkci náčelníka a posléze velitel Junáka až do roku 1946, na začátku války zatčen gestapem a posléze vězněn v koncentračním táboře Buchenwald.

Jeho otcem byl Jiří Řehák, člen poválečného náčelnictva Junáka, později odsouzený v procesu s Dagmar Skálovou - Rakšou a vězněn v lágrech na Jáchymovsku.

Bratr Tomáš Řehák vstoupil do oddílu v osmi letech - tehdy do ilegální pražské osmnácté smečky vlčat, původního 18. střediska Kruh. Po maturitě založil a vedl oddíl Stopaři, skrytý před režimem pod hlavičkou různých organizací, který vede podle zásad skautské výchovné metody a v duchu tří principů skautingu. V roce 1988 založil a vedl ilegální skautské středisko "Stovka". Po obnově skautingu převedl br. Špalek oddíl i středisko pod Junák, kde doposud úspěšně fungují.

V civilním životě je více než patnáct let ředitelem Městské knihovny v Praze.

Obnova skautské organizace a první strategie Junáka

Hned v roce 1989 bratr Špalek vystupuje jako jeden iniciátorů obnovy Junáka - podporuje Skautskou informační kancelář v Praze (která působila jako provizorní iniciativa pro obnovu skautingu), účastní se shromáždění znovu ustavujícího se Junáka v Městské knihovně v Praze. A na výzvu nového náčelníka bratra Václava Břicháčka se stává členem Náčelnictva chlapeckého kmene.

Zároveň věnoval veliké úsilí vlastnímu sebevzdělávání a nabyté dovednosti a znalosti využíval ve prospěch organizace (účast na seminářích a kurzech WOSM zaměřených na obnovu organizace, komunikaci, výchovu činovníků, management). Na seminářích a zahraničních kurzech WOSM působí rovněž jako instruktor (Adults in Scouting Forum na Maltě a dalších).

Do vzdělávání Junáka zavádí vnášší množství manažerských přístupů i specializovaných kurzů jako byl Zlenický seminář či kurz Batolata v džungli. Zároveň je iniciátorem a koordinátorem první strategie Junáka a poté působí jako člen strategické komise Junáka.

Zastupoval Junáka na třech evropských a jedné světové skautské konferenci, dva roky působil jako člen skupiny „Adults in Scouting“ Evropského výboru WOSM.

Jako člen Náčelnictva CHK a Ústřední rady, nejprve jako zpravodaj pro humanitární programy (3 roky), poté jako zpravodaj pro výchovu činovníků (7 let), místonáčelník (3 roky).

Po ukončení funkce v Náčelnictvu je zvolen členem a místopředsedou Rozhodčí a smírčí rady Junáka, kde působí doposud, a i zde se podílí na řešení nejzávažnějších konfliktů, které se často dotýkají Stanov či základních hodnot organizace.

Před veřejností často skrytou ale nesmírně důležitou je i úloha bratra Řeháka v nejnáročnějších momentech výkonného vedení organizace, v případech, kdy např. došlo k vážnému úrazu či dokonce i úmrtí při skautské činnosti oddílů, či ke konfliktním vyjádřením směřujícím proti skautingu v médiích - v těchto případech bratr Tomáš Řehák často bývá povolán, aby jménem organizace hájil myšlenku skautingu a obhajoval důvěryhodnost Junáka. Díky svým výjimečným schopnostem a autoritě i za hranicemi organizace tomuto úkolu dokázal mnohokrát dostát.

Stanovy a Občanský zákoník

Již na Valném sněmu 1992 přichází bratr Špalek s myšlenkou reformy organizačního uspořádání organizace tak, aby odpovídalo modelu demokratické správy státu či moderních soukromých institucí občanského života. Tématu se věnoval dlouhodobě a výrazně se podílel na tom, že v roce 2001 na Valném sněmu ve Vsetíně byla přijata úplná podoba navrhovaného uspořádání.

Posléze, když dochází na přípravu nového občanského zákoníku, vstupuje z pověření Junáka a ČRD do jednání s autory nového civilního kodexu a dosahuje zásadní úpravy návrhu zákonné úpravy ve prospěch neziskových organizací.

V návaznosti na přijetí nového Občanského zákoníku bratr Špalek připravoval další - poslední podobu Stanov Junáka, která byla přijata na Valném sněmu v Litomyšli.

Z pověření Junáka případně ČRDM se podílí jako oponent, konzultant či vyjednaváč přípravy celé řady zákonů a vyhlášek, které v různých ohledech upravují působení Junáka a dalších spolků či dětských výchovných organizací.

Mimořádný pozitivní a tvůrčí vliv měl bratr Řehák na organizační podobu a fungování organizace i skrze přípravu Organizačního řádu Junáka.

Již od raných devadesátých let na něj organizace spoléhá a pověřuje ho řešením či ho zapojuje jako poradce v nejzávažnějších úkolech.

Instruktor, vzdělavatel a tvůrce podoby činovníckého vzdělávání

Již brzy po obnově Junáka si bratr Špalek uvědomuje, že organizace po dvaceti letech nuceného mlčení bude potřebovat získat a zásadně zorientovat, nadchnout a vzdělat své činovníky. Po absolvování hned první Instruktorské lesní školy v roce 1991 - začíná působit jako instruktor. Jeho instruktorská dráha však od počátku byla nejen dráhou skautského pedagoga, ale zároveň i autora a nositele nových přístupů a idejí.

Býval často hostujícím instruktorem na FONSech a PONSech, a na velké řadě dalších skautských kurzů. Byl jedním ze zakladatelů kurzů pro organizační a hospodářské činovníky - Pavouk a Hopík, kde působí dosud.

Jako zpravodaj pro vzdělávání činovníků inicioval reformu systému vzdělávání činovníků a připravil Řád vzdělávání činovníků a činovnic Junáka, který s mírnými úpravami platí dodnes.

Spolu s Jiřím Zajícem - Edym, Romanem Šantorou, Vítom Růžičkou a Káčou Rocmanovou zakládá v roce 1998 kombinaci vůdcovského lesního kurzu a instruktorské lesní školy pod názvem Gemini, jejímž byl vůdcem a klíčovým instruktorem po dvacet let - ročníků.

V rámci Gemini se podílel na sestavení kurikula a vzdělávacího obsahu vůdcovského vzdělávání i instruktorského vzdělávání. Za mimořádný lze považovat Špalekův přínos, pokud jde o schopnost propojit tradici skautingu Baden-Powellovského a Svojsíkova s poznatky a výzvami moderní společnosti. Stejně jako přinesl organizaci dovednosti v oblasti plánování, personalistiky a moderního managementu, stejně i neúnavně obhajuje a poznatky moderní pedagogiky obohacuje formy skautské výchovné metody, pro něž nadchává další a další generace vůdců a skrze ně přispívá ke zlepšování oddílů napříč republikou.

Za dobu jeho vedení VLK a ILŠ Gemini prošlo touto školou skautingu a na Orlovské hájovně získalo instruktorskou a vůdcovskou kvalifikaci několik set nastupujících vůdců a vůdkyň a mnoho desítek instruktorů. Absolventi ILŠ Gemini pak skrze řadu vůdcovských a čekatelských kurzů, které sami zakládají a zde jako instruktoři působí, v pravdě utvářejí podobu současného skautingu.

V současné době se bratr Tomáš Řehák podílí na některých významných aktivitách přispívajících ke koncepčnímu zlepšování podoby skautingu :

- působí jako předseda nadační rady Skautské nadace Jaroslava Foglara, které je spoluzakladatel,
- je členem rady Vzdělávacího střediska Gemini
- podílí se na formování poslání a strategie Skautského institutu.

Je zřejmé, že bratr Tomáš Řehák - Špalek svůj slib být věrný skautské myšlence ve šlépějích svého otce a děda, který v den pohřbu svého otce ve svých osmi letech slíbil, bratr Špalek naplňoval a naplňuje způsobem, který představuje pro Junák zcela mimořádný přínos a který může být příkladem vynikající skautské služby všem skautům.